

Den Ändliga Bokbollen (Terminal nr 0)

Medan jag vaknade stod det klart : Jag skulle skriva en personlig variant av Den Oändliga Historien, en hemskt komprimerad saga. Min gamla kompis hade plockat fram sina buntar, som jag började sortera i ursprunglig ordning. Uppenbarligen hade han redan skrivit alla episoderna i Endes saga. Jag grunnade mest på varför han och min bästa skrivarvän aldrig hittat varann?! Hon borde beundra hans musikaliska fantastik. Själv ville jag ha en varelse i varje kapitel - snarare en novellsamling? Kunde den gå under titeln Den Ändliga... ja, vaddå? Något trestavigt istället för fyrstavigt.... Kanhända hade Ende bara drömt att han hittat på varenda rad??

Under föregående scen hade en gris rusat efter mig, sugen på att fortsätta leka. Grisen hade precis varit någon hund, typ skotte. Den hade som bäst lyckats svälja en fotboll. Men jag hade ju just hjälpt hunden att pumpa ut den olämpliga godbiten. Det tog märkligt nog bara en sekunds tryckning mot bollen genom huden, så ploppade den ut igen. Djurets sätt att visa tacksamhet bestod nu i att korsa varje hållplats där jag kunde kliva på. Och dyka upp runt varenda videobutik vars nya, roliga regler jag knappt längre orkade bry mig om. Skulle hellre blivit lämnad tämligen ifred. Hade tillräckligt grymt svårt att hålla koll på min egen rullning.

Tidigare när jag gick i skolkorridorerna hade ett gäng ropat nåt om mitt rykte eller mitt yrke. Tydligen hade det stått på träningsjackans rygg - möjligen Reparator? Deras löst sammansatta gäng var inte helt otrevligt. Hade själv haft en fot inne i deras sociala interaktionsövningar. Somliga exemplar behandlade dock skolpersonalen som om de vore fotbollar att sparka omkring med, inklusive eleverna. Elvis skulle aldrig gjort på det viset. Gick förbi en av de tuffaste tjejerna och tittade henne djupt i ögonen ovanligt många sekunder. Då tycktes hon fatta att jag också lyssnade på Burning Love?! Här möttes lekskolan och universitetet i en rak skruv.

En mer bortglömd scen från samma dröm bestod i att landa ballongen över en stad. Vi hade en rysligt skicklig kaptén, men svimfärdigt hisnande kändes det förstås ändå, för mig som aldrig farit i luftskepp förr. Slotten föreföll små som verser i en hel bibel, fast visste de var ofantligt rymliga, romerska labyrinter. Emellertid - huruvida staden var oerhört bekant eller för första gången upptäckt - minns jag inte nu. Sakerligen har den varit Både Och Genom Historien....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten